

CHR
IST
IAN

WSOY

JUSSI SUDENLEHTI

JUSSI SUDENLEHTI

CHR
IST
IAN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© JUSSI SUDENLEHTI JA WSOY 2019
ISBN 978-951-0-43653-0
PAINETTU EU:SSA

Sukupuu

KAPTEENI PROOHAN – 1830

Edithin isä ja Anan isänisänäidinä. Suvussa seuranneen alkoholismin geneettinen linnunmuna.
Kuoli tukehtumalla nauiaan.

ELISE, PROOHANIN VAIMO – 1835

Kapteeni Proohanin vaimo, Edithin äiti ja Anan isänisänäidinäiti. Kovaotteinen matriarkka, jonka selviytymiskyky ja tunnekylymyys välittyivät tuleville sukupolville. Prokin isoäiti.

JEVGENI, EHKÄ PROKIN ISÄ – 1890

Sahramin tuoksuinen merimies ja ainakin Edithin kertomuksen mukaan Prokin isä ja siten Anan isänisänä. Jevgenin tiedetään kuolleen sukupuolitautiin Kaukoidässä.

HENRIK, EDITHIN MIES, EHKÄ PROKIN ISÄ – 1882

Kovakämmeninen majakanvartija, joka ei kuulunut, ainakaan todistetusti, Anan sukuhaaraan. Henrikin tiedetään kuolleen sukupuolitautiin Kaukoidässä.

EDITH – 1885

Prokin äiti ja Anan isänisänäiti, joka kuoli traagisissa olosuhteissa saarella, ja jonka kuolema sysäsi käyntiin tämän sukutarinan.

HELENE, TOHTORI P:N TYTÄR
– SYNTYMÄVUOSI TUNTEMATON

Tuntemattoman sukuhaaran tanssijatar ja Prokin ensirakkaus. Käynnisti lukuisien tapahtumien murheellisen sarjan, joka johti Anan syntymään.

RITA – 1925

Anan isänäiti. Prokin ystävä ja ilolintu. Ikuisen rakkauden kaipuussa elävä eläinrakas kommunisti, joka kuoli sairauten Berliinissä.

PROK – 1900

Anan isänisä. Puolituinen, joka vanheni hitaasti, näki ja koki liikaa

HENRY – 1952

Anan isä, silmäkääntäjä. Mies, joka antoi itsestään vaikutelman herrasmiehenä yhtä nopeasti kuin rikkoi sen. Vielä tätä sukupuuta tehdessä Henry nähtiin pyyhkimässä tulista kastiketta liivistään Oranienburger Straßén libanonilaisessa ravintolassa.

IRI – 1955

Anan äiti. Merileijonien kesyttäjä ja nainen, jonka koko elämää värjäsi traaginen sattuma. Iri istuu vielä tänäkin päivänä hylätyn huvipuiston edessä ja kuvittelee näkevänsä karusellin pyörivässä liikkeessä isänsä hymyn.

ANA – 1985

Ana, jonka kasvot olivat ohutta paperia, iho kimmoisa ja kaikista tarinoista vahva. Ana, joka kantoi salkussaan koko sukunsa tarinan 1800-luvulta nykypäivään.

*

CHRISTIAN – 1979

Vapaassa kaupungissa kasvanut elämään kyllästynyt terapeutti.

ERIK-JOHANNES – 1952

Kommunisti Kainuusta. Yksi vapaakaupungin ensimmäisiä asukkaita. Christianin isä.

*

TOPIAS VALLGREN – 1945

»Kantaisä» ja Turun analyttisen yhdistyksen puheenjohtaja. Konservatiivinen kirjailija ja vaikea ihminen. Reidarin isovelji.

REIDAR VALLGREN – 1951

Klassikoista viehätynyt yliopiston opettaja ja eläkeläinen, joka kärsii sosiaalisen median riippuvuudesta ja pelkää syyrialaisia partureita.

ENSIMMÄINEN MUISTIKIRJA

Sinun painajaisesi ovat alkaneet muodostua minun painajaisiksini, ja hulluus on yhtä tarttuvaa kuin rakkaus. Niiden historia on samanmittainen. Mitä syvemmälle tunkeudun sieluusi ja seuraan kynälläni sinun mielesi kartongille heijastuvaa labyrinttia, sitä varmempi olen siitä, että olen kadottanut rajat ympäriltäni.

Tällä hetkellä ainoa jäljelle jäävä keino selviytyä on ymmärtää menneisyys.

Olen kuullut monia tarinoita vuosien varrella, mutta en vielä yhtäkään, joka vetäisi vertoja tälle.

Joka kerta hänen aloittaessaan hänen ohuet huulensa koskivat hellästi toisiaan, kuin antaen pienen merkin siitä, että tarina on valmis alkamaan, ja minun piti ainoastaan kuunnella.

Upposin hänen tarinaansa. Olisin halunnut lukea viimeisen sivun ensimmäisenä ja saada vastauksen ennen aloitusta. Olisin halunnut ymmärtää kaiken, mutta se ei ollut mahdollista.

Hänen nimensä oli Ana.

Sunnuntai

ENNEN MYRSKYÄ ja kovaa sadetta on aina hiljaista. Hiljaisuus, jota ei ymmärrä. Ennen maanjäristystä eläimet lähtevät ensimmäisinä karkuun ja ihmiset vasta perässä, jos he ymmärtävät tulkita eläinten käytöstä.

Makaan sohvalla enkä kuule hiljaisuutta. En ymmärrä paeta, vaikka pitäisi. On sunnuntai. Hiljainen musiikki taipuu radiosta olohuoneeseen. Olen alkanut vihata sunnuntaipäiviä. Niiden synkkää väriä ja uuden viikon odotusta.

En haluaisi tavata enää ihmisiä. Pelkään heitä. Mitä pidempään olen kotona, sitä pelottavammiksi heidän kasvonsa muuttuvat. Vastaanotolleni heitä tulee, vaikka tekisin työni huonosti. Avuttomia on niin paljon, ja puhumisesta on tullut ylivoimainen tapa käsitellä asioita. Minulle hiljaisuus on tärkeämpää.

Nousen ylös, kaadan kuplavettä lasiin ja juon. Kehoni on kuiva ja väsynyt. Sain SodaStreamin lahjaksi, kun täytin kolmekymmentä. Olen käyttänyt sitä säännöllisesti. Pidän kuplista vedessä. Varsinkin sunnuntaisin voisin tuijotella niitä koko päivän. Sitä, miten ne nousevat kohti pintaa sinnikkäästi. Niiden

liikkeessä on sellaista iloa, jota kaipaam. Kuplat eivät mieta, ne selviytyvät.

Laitan lasin pöydälle ja tutkin papereita. Ensi viikon asiakas. Poikkeuksellinen nimi, mutta varmasti tuttu tarina. Luen ensimmäisen kappaleen lähetteestä ääneen.

Ensimmäisellä tapaamisella potilas on vaitonainen. Kun kysyn avun tarpeesta, en saa kunnon vastausta. Potilas on hakeutunut lääkäriin unettomuuden takia. Kertoo »tarinan valvottavan», mutta ei tarkenna kysyttäessä. Potilas toimii kompulsiiivisesti ja lyhyen keskustelun perusteella näyttää kanavoivan oman ahdistuksensa yhteiskuntaan. Tapaaminen loppuu lyhyeen potilaan vaitonaisuuden vuoksi. Potilaan korkeat otsolohkot ja litteä otsa voivat viitata neurologisiin häiriöihin. Onkohan hänen äitinsä käyttänyt päihkeitä raskauden aikana?

Lääkäreiden ajatukset eivät ole kiinnostaneet minua pitkään aikaan. Psykykenlääkkeiden vallankumouksen jälkeen heistä on tullut nukkeja, jotka eivät ymmärrä narujaan.

Laitan paperit pois ja menen makaamaan sänkyyn. Pimeyden ja hiljaisuuden tyhjiö vie minut mitättömään uneen. On sunnuntai ja huomenna on maanantai.

Ensimmäinen viikko

KAIKKI ALKOI siitä, kun Ana soitti maanantaina vastaanottoni kelloa.

Kellon soidessa olin ajatuksissani. Vastaanotoltani poistuneen viiksekkään potilaan mielenmaailma oli järkyttänyt minua niin, että edes äkillinen ympäristöstä selvästi poikkeava ääni ei saanut minua havahtumaan. Äänen toistuessa ymmärsin sen olevan oveni kello. Nousin ja avasin oven.

Siinä hän seisoj, Ana. Ana siirsi varomattomasti hennon kätensä selän takaa vatsan päälle. Tulkitsin eleen merkiksi epävarmuudesta.

Käden siirto ei ollut pakonomainen vaan tahaton ele, jonka tarkoituksena oli rikkoa uuden kohtaamisen epävarmuus.

Hänen kätensä olivat kylmät ja vaaleat ja niiden verisuonet sykkivät sinisinä, vaikka ulkona oli vielä lämmin.

Anan kädenpuristus ei ollut raskas. Ote oli hauras, muttei alistuva.

– Käykää sisään, sain vaivoin sanottua, ja irrotin hänen kädestään.

–Tähänkö istun? hän kysyi.

– Niin, täällä saatte istua vapaasti, vastasin.

– Minä en ole koskaan istunut vapaasti. Tiedättekö tunteen täydessä linja-autossa tai yöjunan makuuvau-
nussa? En ole koskaan yksin.

– Siksikö olette tullut tänne?

Huomasin meneväni liian suoraan asiaan. Nojasin eteenpäin myötäilläkseni Anaa ja avasin mustan vih-
koni. Se oli täynnä epämääräisiä merkintöjä, joiden
tarkoitus oli kertoa jotain kattavaa ihmisen elämästä.

Ainoastaan merkintöjen epäjohdonmukaisuus
kuvasi sitä, miten elämässä rakenne vastasi sisältöä.
Tottumuksesta asetin käteni avoimeen asentoon käm-
menet ylöspäin, jotta potilaalle tulisi mahdollisimman
turvallinen olo.

– Ei muistiinpanoja! Ana huusi kiihtyneenä.

Tuolissa istuessaan Ana näytti pienemmältä kuin
ovella seisoessaan. Hän toi mieleeni linnunpoikaset,
joita pienenä laitoimme kiskoille odottamaan raitio-
vaunua. Samat ilmeet, samat eleet ja sama loputon
pelko. Junan kirskunraiteilla, napakka sähköisku ja
sinisen valon välähdys. Lintu joko lamaantui tai uskoi
lentämiseen. Kuvittelin hänen olevan vallassani.

– Anteeksi, vastasin.

– Minulla on kaikki muistiinpanot mitä tarvitsette,
teidän ei tarvitse kirjoittaa mitään.

– Voisitteko hieman täsmentää?

– Ymmärrätte kyllä myöhemmin.

Ana oli itsevarma kuin siipensä saanut ja lehahti
raiteilta junan alta.

– Niin, jospa kertoisitte ensin nimenne?

– Olen Ana, se saa riittää teille. Tulen säännöllisesti ja maksan käteisellä. Muuta teidän ei tarvitse tässä vaiheessa tietää.

Ana ojensi viisikymppistä, mutta huomattuuan torjuvan eleeni hän jätti sen hienovaraisesti pöydälle.

– Teidän on hyvä ymmärtää. En ole täällä siitä syystä, mistä suurin osa on.

– Mistä syystä sitten ajattelette muiden käyvän täällä?

– En osaa vastata. Anteeksi pinnallinen käsitykseni. Tämä kaikki on niin uutta minulle.

– Puhuminen?

– Niin.

Valta-asetelmamme oli hetken selkeä. Setelin tarjoaminen, epävarmuus tulemisesta ja näennäinen itsevarmuuteni synnyttivät lavasteet, joissa pystyisimme jatkamaan ontuvaa keskusteluumme tarvittaessa vuosia. Ana näytti kiihtyneeltä. Kesken leikin juomaan tulleelta pieneltä lapselta. Hän nieli kysymyksiä kuin kylmää vettä, välillä hengästyen ja välillä turhautuen.

– Vanhin elossa oleva sukulaiseni on syntymänimeltään Prok, Ana aloitti. – Nimen historia on sekoitus suomalaista, ruotsalaista ja englantilaista etymologiaa. Isoisäni Prok kuuli koko nimensä ainoastaan kerran: silloin kun hänen isänsä painoi kätensä hänen päänsä päälle ja kastoi hänet vodkalla. Edes äiti ei kutsunut häntä syntymänimellä.

– Jatkakaa vain, vastasin neutraalisti.

Ana oli kaapannut huomioni. Koko huone värisi. Muutamaan lauseeseen sisältyi niin paljon informaatiota, että sen suodattaminen tuntui mahdottomalta. Lauseet olivat kuin junan ikkunasta nopeasti ohi liukuva maisema, josta erotti vain hahmoja, jotka sulautuivat ympäristöön liikkeen harhassa. Hänen huuliensa irroksessa kuivina toisistaan kuului napsahdus, johon olin jo ensimmäisen puolen tunnin jälkeen ehdollistunut. Ana kaivoi pinkan papereita ja muistivihon laukustaan ja alkoi lukea:

Olen Prok. Paremmiin minut tunnetaan nimellä Rumilus, Minotaurus, Epäsikiö tai Hirviö. Nämä sanat syntyvät aina kuin itsestään niiden ihmisten huulille, jotka näkevät minut ensimmäistä kertaa.

Syynä tähän kohtaloon ovat tapahtumat ja sattumat. Toiset kutsuvat niitä elämäksi.

En usko kohtaloon, en ylempään johdatukseen. Uskon tekoihin, sanoihin ja huutoihin, jotka täyttävät jokaisen päivän kuin matalan astian. Uskon siihen, että se mitä tulee, sen on tultava siksi, että emme voi muutakaan. Voitte kutsua tätä ajattelua narrin ajatteluksi, mutta sellainen minä olen.

En usko, että minulle tapahtunut olisi jotenkin merkittävää tai muuttaisi sitä pimeyttä, jonka me ihmisinä olemme kirjoittaneet kohtaloksemme. On varmasti monia, jotka ovat rakastaneet ja kärsineet minua enemmän. On niitä, jotka ovat menettäneet kaiken. Kukaan ei voi

määritellä kivun mittaa. Eikä kukaan tiedä tarinan loppua avatessaan sivujani.

Kirjoitan tämän, koska lupasin. Olen aina tehnyt niin kuin olen luvannut. »Kirjoita kaikki, mitä olet kokenut», olivat rakastamani naisen viimeiset sanat, kun pitelin häntä sylissäni.

Neljänkymmenenviiden minuutin jälkeen havahtuin katsomaan ensimmäistä kertaa kelloa. Yleensä vilkuilin kelloa viiden minuutin välein, mutta Anan saapuminen oli horjuttanut vastaanottoni tylsää tasapainoa. Hän sulki hiljaa laukkunsa ja taittoi sinne paperinsa sen enempää selittämättä tai tarjoamatta merkitystä kertomalleen. Hän nousi ja poistui huoneesta.

Ana lähti kokonainen kertomus mukanaan, ja jäin miettimään, palaisiko hän ensi viikolla. Avaisiko hän laukkunsa ja tarinansa uudestaan, ja miksi hän oli valinnut juuri minut? Yritin lähestyä kohtaamista analyttisesti, mutta mieleni ei toiminut. Mielialiteeni olivat vain arvauksia, tylsiä sellaisia. Oletuksia, jotka saivat minut sulkemaan vihkon. Alkoi sataa.

Toinen viikko

EN MALTANUT odottaa, että Ana jatkaisi isoisänsä Prokin kertomusta. Halusin tietää, minkälaisessa kotelossa tämä harvinainen perhonen oli kehittynyt. Oliko tarina totta vai jotain, mitä Ana oli itse keksinyt? Huomasin mieltiväni Anan motiiveja. Etsikö hän vakautta horjuttamalla minua? Vai oliko hän huomiota kaipaava herkkä sielu, joka saalisti uhria turvallisesta paikasta?

En löytänyt sanoja. Kirjaimet olivat sanapelin valkoisia neliötä väärässä järjestyksessä.

Tunne-elämäni oli ollut jo pitkään turta. Olin kala, joka lapsuuden veneretkillä kääntyi selälleen ämpärissä. Harmaan veden turvassa se tempoili hetken, kunnes haukkoi kiduksilla ilmaa ja luovutti.

Ana astui sisään. Istuessaan tuoliin hän laittoi rypyisen viisikymppisen pöydälleni. Se oli merkki siitä, että tapaamiset olisivat aina kertaluontoisia. Ana istui viehkeästi. Hänen eleensä loivat huoneeseen hämmennyksen, joka vei huomion pois maksutapahtumasta.

Ana oli kuin vuosikymmeniä strippipaikassa käynyt mies, joka sujautti setelin huomaamatta tanssitytön rintojen väliin. Hipaisten, sopivasti kiihottuakseen, mutta ei liian rajusti aiheuttaakseen ongelmia. Vaikka

kyseessä oli ihmisarvon vastainen vaihtokauppa, saivat nämä pienet eleet ja liikkeet ostajan näyttämään todelliselta herrasmieheltä. Suoritettuaan taikatempunsa, jossa keskeistä oli huomion kiinnittäminen johonkin muuhun kuin seteliin, Ana aloitti:

– Isoisoisoisäni nimi oli Proohan, tai niin minulle on kerrottu. Tämä selittää minulle paljon nimeni sekä isoisäni Prokin nimen historiaa. Kapteeni Proohan syntyi 1830 Liverpoolin satamakaupungissa kuninkaallisessa Britanniassa. Rakkaus maata ja naisia kohtaan olivat ainoat rakkaudet, jotka kapteeni Proohan tunsivat. Isänmaita oli vain yksi, mutta naisia monta. Hänen perheestään ei tiedetä paljoakaan, ainoastaan se, että isoisoisoisäni lähti kotoa täytettyään kahdeksantoista vuotta ja liittyi Britannian kuninkaalliseen laivastoon, jossa hänet muutama vuosi myöhemmin nimitettiin laivaston nuorimmaksi kapteeniksi. HMS Gordonin onnettomuuden jälkeen 1851 hän päätyi Prästön saarelle.

Istuin hiljaa penkilläni ja kuuntelin Anan kertomusta. Ana alkoi pikkuhiljaa hahmottaa mielessäni kokonaiseksi, irrotetut jäsenet löysivät torsionsa. Hän ei ollut enää pelkkää tulkinnasta johtuvaa haamusärkyä. Hän ei ollut sielu, jota piti tutkia, vaan kokonainen fyysinen olento.

Ana pukeutui väljästi, ja minun oli mahdotonta hahmottaa hänen raajojensa todellisia mittasuhteita. Itäeurooppalaisen puuvillan ja valkean ihon väliin jäi

aina sopivasti tila, jossa mieleni alkoi kiusallisesti liikkuu. Hänellä oli mustat paksut hiukset, vahvat kuin kansansadusta. Huulensa hän punasi aina. Ei liioitellen, halvasti, vaan kevyesti herkällä liikkeellä kuin yksityiskohtia tarkasti maalaten. Hänen kasvonsa olivat kauniilla tapaa kalpeat.

Hypnoottiseksi hänen olemuksensa tekivät liikkeet. Se oli harmoniaa, jossa kaikki elementit yhdistyivät. Jokainen ele ja hienovarainen sormen nosto tukivat hänen puhettaan ja ajatuksiaan.

– Töitä entinen kapteeni Proohan ei tehnyt enää ikinä saarelle tulonsa jälkeen. Hänen aikansa kului juopotteluun, saarelaisten haukkumiseen ja tarinoiden kertomiseen paikallisessa kievarissa, jossa hän sai vastineeksi ruokaa ja juomaa. Huolimatta isoisoisoisäni juopottelusta ja saarelaisten haukkumisesta hän oli saarella kovin pidetty. Edes hänen outo tapansa pureskella suussaan naulaa, joka oli peräisin hänen henkensä pelastaneesta laudan kappaleesta, ei vähentänyt hänen suosiotaan.

– Kiinnostavaa, sanoin.

– Paremmasta maailmasta ei vielä silloin tiennyt kukaan mitään. Pariisissa allekirjoitettiin samaan aikaan rauhansopimus, joka päätti Krimin sodan. Usko tai älä, se sota on saanut aikaan sen, että istun täällä.

– Miten? kysyin.

– Ymmärrät sen myöhemmin. Kaikella on seurauksensa, mutta anna minä nyt jatkan. Saarella kaikki oli toisin. Kevät tuli hitaasti jäiden lähdettyä ja kesä sai

toivonsa koivunlehtien puhjettua. Aurinko lämmitti runkojen valkeaa paperia. Näihin runkoihin nuoret miehet raaputtivat puukoillaan rakkaidensa nimiä. Sukuni kasvoi turvallisessa tietämättömydessä.

– Yhym, sain ynistyä väliin.

– Eräänä traagisena iltana kapteeni Proohan nielaisi vahingossa naulansa, jota hän pyöritteli suussaan. Naula oli irroitettu laudankappaleesta, joka oli pelastanut hänet onnettomuuden jälkeen.

– Niin, totesin ja Ana tulkitsi intonaationi vuorokseen jatkaa.

– Proohan lähetettiin mantereelle lasarettiin. Sen jälkeen hänestä ei kuultu mitään. Hänen vaimolleen palautettu kirje oli viimeinen merkintä Proohanista.

Ana kaivoi ruskeasta, kuluneesta nahkalaukustaan papereita, jotka oli aseteltu siististi muovitaskuihin. Yhdessä taskussa oli ruosteinen naula. En silloin vielä ymmärtänyt, että tuo naula oli todistanut monta vuosisataa kärsimystä. Tästä naulasta kaikki oli saanut alkunsa.

En ollut kysynyt sanaakaan Analta istunnon aikana. Ana venytteli raajojaan ja alkoi muistuttaa haavoittunutta lintua, joka lukittiin kultaiseen häkkiin kauneutensa vuoksi. Päätin jättää häkin oven auki ja antaa kertomuksen jatkoa. Ana jatkoi kirjeen lukemista varovaisella äänellä, ensimmäiset lauseet hän melkein kuiskasi:

Rakas Kapteeni Proohan

Kutsun sinua kapteeniksi, koska tiedän, miten pidät siitä. Olet nyt siellä mantereella ja minä yksin täällä saarella. Toivottavasti he saavat hoidettua vaivasi kuntoon. Olen aina sanonut, että vaivasi johtuvat huonoista munuaisista. Toivottavasti nyt uskot, kun lääkitsemistä tuntevat ihmiset auttavat sinua. Ennen lähtöäsi sanoit rakastavasi minua. Se oli ensimmäinen kerta.

Minulle rakkaus merkitsee sattumaa ja sitä, että kun kerran on jotain päättänyt, siitä pidetään kiinni. Niin kuin minä olen kiinni pitänyt sinusta. Sellainen minä vain olen. Täällä saarella sanovat minua hölmöksi, koska jaksan sinun juopotteluasi ja suunsoittoasi. Mutta en minä tiedä mitä tekisin ilman sinua. Ehkä se päivä, kun putosit mereen, oli tarkoitettu tapahtuvaksi.

Vanhempieni kuoleman jälkeen pappi sanoi aina, että »on otettava vastaan se, mitä tulee». Kaksi vuotta myöhemmin hänen vaimonsa hukkui veneretkellä, koska pappi ei ollut muistanut tervata venettä kunnolla. »Täytyy ottaa vastaan se mitä tulee», sanoin papille. Muutaman viikon päästä pappi löytyi hirttäytyneenä pihaltaan.

Minä olen ottanut vastaan sen mitä tulee, sinut ja sinun sietämättömät luonteenpiirteesi ja tapasi kerskailla naisillasi. En ole koskaan kaivannut minnekään viereltäsi. Toivon, että lääkärit saavat sinut kuntoon.

Rakkain terveisin E.

Parasta, että kerron tämän nyt tässä kirjeessä. Me saamme pian lapsen. Kylän vanha emäntä päätteli vatsan muodosta, että lapsi olisi tyttö.

Ana painoi päiväkirjan kassiinsa ja sanoi noustessaan:

– Aikamme taitaa olla ohi, herra tohtori.

Ilman tarinaasi
ei ole minua,
ilman minua ei ole tarinaasi.
Olet rakkauden
lyhyt historia.

CHRISTIAN on ihmisiin ja elämään
etäisyyttä pitävä terapeutti, jonka elämä mullistuu
kun hänen vastaanotolleen saapuu salaperäinen Ana.

Nainen tuo mukanaan myös sukunsa tarinan:
erityisesti isoisänsä Prokin, kummajaisen joka ikääntyi
vain vuoden siinä missä muut ihmiset neljä vuotta.

Prokin tarina ja rakkaus Anaan vie Christianin
yhtä lailla menneisyyteen Tyynellämerellä ja
nykypäivän Berliiniin kuin häneen omaan lapsuuteensa
tanskalaisessa vapaakaupungissa Christianiassa.
Samaan aikaan Turussa tapahtuu murha, kun maahanmuuttoa
vastustanut miesasiamies ja terapeuttiguuru
Topias Vallgren löydetään murhattuna harteillaan hirvenpää.
Voisiko Christian auttaa tekijän löytämisessä?

Kiehtovan monitasoinen, lajityypistä toiseen
liikkuva *Christian* ravisuttaa ja pakottaa ajattelemaan
ihmisen osaa ja osattomuutta.

Kolmas viikko

MITEN OLISIN voinut väittää häntä sairaaksi? Sielun ja todellisuuden väliin oli vain kertynyt liian vähän ainesta. Seinät olivat hauraat, kilvet heikkoja ja materiaali kevyttä. Olen usein pohtinut mitä maailma tekee ihmiselle, joka on liian herkkä. Ana oli maailman armoilla ja riepoteltavana kuin leija tuulessa.

Jo kolmannella tapaamisella aloin unohtaa ammatillisen ja älyllisen kiinnostukseni häneen. Aloin unohtaa ominaisuudet, jotka olivat suojelleet sydäntäni. Olin alkanut kiinnittyä ja elää.

Olin vajoamassa intohimoni mutaan varvas kerrallaan. Syyllisyydentuntoni esti minua tarttumasta Anan käteen, mutta ylimielisyyteni sai aivoni vaeltamaan tottumattomia reittejä. Aluksi kiinnostukseni oli haikean eroottista, myöhemmin se muodostui pakkomielteeksi.

– Mihin jäimmekään? kysyi Ana ja keskeytti yksioikoisen mietintäni.

– Isoisoäitiisi Edithiin, Proohaniin ja Elisen tyttären. Naiseen joka myöhemmin synnyttäisi isoisäsi.

Pystyin osoittamaan vastauksellani olevani tarkka kuuntelija.

Edith oli ollut isänsä tavoin levoton lapsi. Kodin töiden tekemisen sijaan hän istui mieluummin saaren reunalla. Kalliolla, joka oli korkeimmalla kohdalla vesirajasta ja jonka perspektiivistä meren vaahtoavat päät muodostivat harhan valkoisen jatkuvuudesta. Edithin silmissä oli jotain samaa kuin hänen isänsä silmissä – kaipuuta, pettymystä ja toivoa. Sen näkivät myös saarelaiset.

Samana vuonna, kun Edith täytti seitsemäntoista, hän pakeni äitiään saarelta Henrik-nimisen majakanvartijan matkaan. Seuraavat vuodet hänen tiedetään asuneen majakanvartijan saarella, jonne haaksirikoutui eräänä päivänä venäläinen kauppalaivue, koska Edith oli unohtanut sytyttää majakan. Näin isoisäni sai alkunsa.

Pisteen jälkeinen hiljaisuus, kykymme ymmärtää toisiamme ja olla astumatta toistemme varpaille teki Anan lähtemisen luontevaksi. Anan viittaukset tulevaisuuteen tarkoittivat sitä, että jatkaisimme suhdettamme. Ana pakkasi muistiinpanonsa – vanhalta näyttävät paperit, uudet printtipaperit ja vihot. Hän napitti takkinsa, laittoi huivinsa ojennukseen ja lusikoi lopuksi kengät jalkaansa. Kengät hän riisui aina tarinan onnellisessa kaarteessa heilutellakseen varpaitaan. Aivan kuin hänen jalkansa valmistautuisivat seuraavaan alamäkeen.

Olin alkanut ymmärtää Anaa. Olin kuin B-luokan elokuvien vakooja, joka astui huoneeseen ja rekisteröi sen jokaisen vaaran, poistumistien ja maljakon, jolla iskeä hyökkääjää otsaan. Olin vakooja, ja Ana oli minun